

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 128.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789623024/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Hun blandede sig nu i Samtalen, og fik lidt efter lidt Felix, med hans bevægelige Sind, til at høre efter og at glemme sine Parcer og sine Sorger. Capitainen havde naaet det Stadium, hvor den ene kraftige Eed afløser den anden, og saaledes bandede han til sine Venners store Fornøielse paa, at Vilhelm skulde kaste det Spillemandswirtschaft paa Hylden, drage med ham til Fyen og hjælpe ham der med at anlægge nogle Fabrikker, hvortil det meget overflødige Vand, han havde paa sit Gods, længe havde opfordret ham. Kaffeen blev drukket, uden at man opnaaede nogen fast Beslutning i den Henseende; derimod var man bleven enige om, at benytte den sidste Rest af Dagslyset, til at spadsere hjem ved. Man fik Tøiet paa, og imedens Augusta ved Felix's Arm hørte paa en Episode af hans seneste Begivenheder, med en Opmærksomhed som om det var første Gang han fortalte hende den, bandede Capitainen lystigt op for Vilhelm, for ganske at overvinde hans Betænkeligheder.

Saaledes naaede de hurtigt Søerne, og der maatte de ned, for at glide paa Is. Vilhelm foran, og saa Felix, der ved sin Fortælling var kommen i godt Humeur, og sang Coloraturer; saa Capitainen, der kunde snurre sig to Gange rundt, og endda havde Fart nok til at glide videre, og tilsidst Augusta, der paastod at kunne gjøre det ligesaa godt, men snublede ved det første Forsøg, saa Vilhelm bad hende lade det beroe dermed, da Capitainen ene havde opfundet denne Øvelse, for at faae hendes Strømpebaand at see. Capitainen lo og holdt sig nu bagest for at muddre hende; men hun fortalte ham, at han slet ikke havde nødig at tage sine Hænder tilhjælp for at muddre. Under saadanne Lystigheder naaede de snart den anden Bred, og stegge forpustede op paa Stien, for i Røilighed at tilbagelægge Veien til deres Hjem.

Men nu vilde Skjæbnen, eller som Cervantes siger Fanden, der aldrig sover men har sit Spil allevegne, at Fru St. Clair, Datter og Kjæreste, i Selskab med Justitsraadinden og hendes Mand netop skulde foretage en Spadseretour ud af Nørre- og ind ad Vesterport, og netop skulde komme over Ladegaardsveien, da vore Venner gik op midt paa Stien. Afstanden var saaledes for stor, til at Nogen af Parterne kunde see hinanden, især da Skumringen nu begyndte at falde paa; men selv om det havde været ved høilys Dag, vilde de neppe itide have opdaget hinanden; thi Vilhelms Selskab var altfor beskæftiget med forskellige Planer om hvorledes de skulde forslaae Resten af